

Ps; 46:2-12.

A zsoltár egészének az üzenete: Isten minden körülmények közt jelen van, és zsoltárunk megmutatja azt is, hogy mi az az út, melyen járva mi is megláthatjuk ezt a mindenütt jelenlévő, mindent átható és jóra alakító isteni jelenléte. Négy kép segítségével fejt ki ezt a zsoltár.

A zsoltár első képében a természet vad erői jelennek meg. Félelmetes, pusztító erők is! „Megindul a föld”. Mozogni kezd lábunk alatt a biztosnak vélt talaj. Átvitt értelemben is lehet ezt magyarázni, hisz ki tudja, hogy az emberek mi mindenre alapozzák az életüket, mely alapok egyszer csak kicsúsznak a lábuk alól. De ragaszkodva most a zsoltár betű szerinti értelméhez, egy szörnyű földrengés képe rajzolódik ki előttünk. A hegy a tengerbe omlik. Lehet, valamilyen vulkánkitörés híre ihlette ezt a képet. S tudjuk, hogy ha a hegy a tengerbe omlik, vagy ha nagy földrengés van, akkor bizony háborognak és tajtékzanak a vizek is. Nem is olyan nagyon régen láthattuk egy szörnyű cunaminak az iszonyatos következményeit. S amikor a természet erői elszabadulnak, akkor ott az emberek megszenvedik kicsinységük és törékenységük megtapasztalását. Halott, sebesült és vagyonszertett emberek maradnak a természeti katasztrófák után. S a hit számára mindig kihívás a nyomorúság látványa. Kihívás annak elfogadása, hogy Isten nem csak életadó, nem csak gyógyító, hanem megsebző Isten is. És Isten nem csak a földi élet kezdetét jelöli ki, hanem a végét is. Nehéz elfogadni, hogy Isten akaratában nem csak a jónak, a szépnek, a kényelmesnek és örvendetesnek van helye, hanem szerep jut a fájdalomnak, a gyásznak, a szegénységnek, a nehézségnek is. Isten jelen van a katasztrófák között is. Csak nehéz ezt meglátni, mikor felháborodunk, mikor vitatkozunk, okoskodunk, érvelünk és magyarázunk, meg cáfolatokat adunk. A zsoltáros örömhíre, hogy – bár történnek katasztrófák – **Isten a mi oltalmunk**. Egy olyan világban élünk, melyben minden megrendülhet, de Isten szilárd alap. Rá számíthatsz, ha rá alapoztál, nem kell félned. Ez a jó hír, amit a zsoltár mond. Az emberek közt mégis az a viselkedés tapasztalható, hogy történik valami katasztrófa a világ másik végén, és nem hálát adnak, hogy „*De jó, Úram, hogy Magyarországot adtad lakhelyül nekünk, ahol nincsenek vulkánok, cunamik és pusztító földrengések. De jó, hogy családomból senkinek sem lett semmi baja, és hálás vagyok azért is, hogy az én életemet megmentetted, pedig én is bűnös vagyok, s nem is foghatom fel, hogy mégis ilyen kegyelmes vagy én hozzám.*” Nos, többnyire nem ezt szokták mondani az emberek, hanem Istent vádló és kioktató MIÉRTeket tesznek fel, és kétségbe vonják az őket megoltalmazó Isten szeretetét és jóságát. Nem látják meg sem a katasztrófában, sem a megtartásban az Istent. Nem bíznak abban, hogy Isten tudja, hogy mit csinál, hanem csak vádolják, létét is megkérdőjelezzik, s nem találják, nem látják, csak kérdezik: Hol van az Isten?

A második kép, amit elénk hoz a zsoltár, az élet szimbólumait mutatja. Ezek nem olyan harsányak, mint a katasztrófák. Az élet nem akkora szenzáció, mint a halál. Azt, hogy hányan halnak meg egy vonatbalesetben, nagybetűvel hozza címlapon az újság. Azt, hogy hányan éltek túl sértetlenül, lehet, meg sem említi. Az élet szimbóluma a víz. Na, nem a háborgó, pusztító áradat, hanem a csendes hűmögő folyó, mely megöntözi a földet, megörvendeztetti az embereket. És az élet szimbóluma a templom, az Isten hajléka is. A víz inkább a biológiai életre utal, mely lehetetlen víz nélkül, a templom pedig az újéletre, az el nem múló életre utal, mely lehetetlen a megszentelt szeretetközösség nélkül. S akár a testi, akár a lelki élet létrejöttéről legyen szó, ott van benne az Isten. Sokan mégsem látják. A biológiai életéről beszélve mondanak olyan butaságokat, hogy az élettelen valahogy kitalálta, hogy ezentúl élővé szerveződik. Igaz, nincs lelke, hogy vágyjon erre, nincs esze, hogy kitalálja, nincs lába, hogy elinduljon újraszervezni magát, na, de mégis. Mégis azt mondják, hogy csak úgy, csak véletlenül, csak valahogyan... Mert nem tudják kimondani, hogy az Isten által. *Pedig hihetőbb, elképzelhetőbb és logikusabb, mint azt mondani, hogy egy kődarab elhatározta, hogy békává változik, s aztán meg is tette, egy kavics meg azért kész volt léggé válni, hogy a béka ne haljon éhen. Ez ugye egy kicsit abszurd.* Mégis sokan vannak, akik az élet létrejöttében, vagy akár a születés csodájában nem látják az Istent. Megszületik a gyerekek, de nem látja a szülő az Istent, mert a pelenkával van elfoglalva, mert attól lesz száraz és boldog a baba, meg szuper drága babakocsi vásárlással, mert hát egy olcsó, használtban mégis hogy nézne ki. És hadd ne soroljam a sok kacatot, ami eltakarja az EGYet, amitől valóban boldog lehetne majd a gyermek, az életadó Istent. Az Istennel való kapcsolatot. S még az új élet lehetséges kezdetén, a keresztelőnél, az Isten hajlékában is sokszor ugyanez a helyzet. Látják a meghívottakat, a keresztelői ebédet, – *csak ne prédikálna már olyan soká a pap, mert kihül a leves* – meg az ezüst fülbevalót, mert az is nagyon fontos a kéthónapos gyerekeknek, mert attól lesz szép, anélkül biztos nem menne majd férjhez. De nem látják meg a nagy nyüzsgésben és forgatagban az embereket az Istent.

A harmadik kép a háborúk képe. A történelem képe. A világégek képe. Isten ott van ebben is. Őt az embernek e szörnyű bűne sem tudja kizárni a világból. Isten a lövészárokból is ott van az övéivel. S meg tudja menteni a golyózáportól. Vagy engedi megsebesülni, és így hazajuttatja. *Takács Laci bácsi (gyülekezetünk volt presbitere) mesélte, hogy ritkán volt olyan boldog, mint amikor egy golyó eltalálta a karját. Tudta, hazajöhet a frontról. És Isten haza hozta az övéihez, és megtartotta életét még vagy hatvan évig.* De Isten azt is meg tudja tenni, hogy nem ide haza hozza, hanem magához viszi haza az őt szerető embert. És akik szeretjük őt, és vágyakozunk az ő országába, ettől a lehetőségtől sem esünk kétségbe, hisz tudjuk, akár élünk, akár meghalunk, az övéi vagyunk. De Istennek arra is van lehetősége, és él is ezzel, hogy egyszer csak véget vessen a háborúnak, és békét adjon. Ezt is megteszi, s nekünk ebben az országban megadta, hogy már 70 éve békében élhetünk. De van olyan ember, aki ezért sem tud hálát adni, mert nem látja sem a háborúban sem a békében a történelem Urát, az Istent. Pedig Isten jelt ad magáról az életben és a halálban, jelt ad a békében és a háborúban, jelt ad a templomokban és a természet jeleiben, csak az ember vak. Az ember a maga elvakult rohanásában, könnytől fátyolos bánatában, a rivalda hunyorogtató dicsfényében vak arra, hogy lássa a jelenlévő Istent. Azt az Istent, aki még karnyújtásnyira sincsen, hisz karjával körülölel, védelmez, vigasztal, bátorít és megtart, különösen is, ha hagyjuk neki. Csak hát az ember sokszor pont azért nem igényli, nem hagyja Isten ölelését és védelmét, mert nem is látja az Istent.

Ezen segít a zsoltár bevezetőnkben már említett versével nekünk. Látni szeretnéd az Istent? Látni szeretnéd őt életed sikerében, fájdalmában, harcokban és örömeiben? Szeretnéd látni kétséget kizáróan az Ő jelenlétét minden körülmények közt? Megmondja Ő igéjében, hogy mit kell tenned. *Légy csendben, és tudd meg, hogy én vagyok az Isten!* – ezt mondja nekünk az Isten. Egyszerűen állj meg, és csendesedj el. Légy csendben! Ugye, milyen egyszerű? S a gyakorlatban mégis milyen bonyolult! Egyrészt rádióra ébredünk. Még ki sem nyitottuk a szemünket, máris halljuk, hogy milyen szörnyűségek történtek a világban. Aztán, ha kicsit csend lenne, bekapcsoljuk a tévét. Sokszor még akkor is szól a tévé, ha beszélgetünk valakivel. Olykor családlátogatás alkalmával is tapasztalom, hogy beszélgetünk, de nem kapcsolják ki a tévét. A fiatalabbak bedugják a fülüket, hogy közélről ordítson beléjük valami zaj. Aztán meg felhívunk valakit, vagy netezünk, vagy olvasunk, s visszük be az információtömeget az agyunkba egyfolytában. Nincs csend. Ha nem is szól semmi, az agyunk akkor is zakatol. Jár valamin. Lehet, gondolatban vitázunk valakivel. Nincs csend. Még itt a templomban sincs. Nem vagyok az ellen, hogy beszéljünk egymással, hisz az is fontos, de egy hiány, hogy nincs az istentisztelet előtt egy kis csend, egy kis lecsendesedés. Aztán ének, ige, prédikáció. Mind nagyon fontos. De nincsen csend. Egyéni kegyességünk Bibliaolvasás és imádság. Ima, melyben beszélünk az Istenhez. Nagyon fontos. De nincsen csend. Pedig szükség van a csendre – erre tanít mai igénk – legalábbis, ha látni akarjuk az Istent. Ismerni a jelenlétét. A csendben tapasztalhatod meg őt. Légy csendben, és megtudod, hogy Ő az Isten. Megtudod, hogy Ő VAN, Ő létező, hogy Ő jelen van, veled van, számodra elérhető. Ezt igazán mélyen a csendben tapasztalhatod meg. Mert a csenddel tudsz teret adni neki. A csendben szólalhat meg számodra Ő. De az is lehet, hogy nem szólal meg, nem töri meg Ő sem a csendet, csak megölel. Csak ott van. Csak erőt ad. Csak feltölt. S te a csendben egy egészen más síkon ismered meg az igéből már jól ismert Istent. Az igéből az agyad már ismeri. A csendben a lelked és a szíved is megismeri őt. Egy mélyebb ismeret ez. Nem pótolja ez sem az igeolvasást, sem az istentiszteletet, sem a prédikációt, sem a közösséget, sem a szívkiöntő imádságot, sem a szolgálat jó tetteit. Csak elmélyíti az Istennel való kapcsolatot. Megerősíti, megingathatatlaná teszi a bizalmat. Erre való a csend. Hogy megkapd benne a képességet, hogy meglásd a zajos katasztrófák közt is, az élet és halál dolgai közt is az Istent. Csak légy egy kissé csendben, s az okos miértekre lehet, nem kapsz választ. Mert a csendben jobbat kapsz ennél. Az Isten megnyugtató, szeretettel jelenlétével ajándékoz meg téged. És Isten azt akarja, hogy ennek öröme a tiéd is legyen. Tiéd, bármekkora zaj is van körülötted. Ezért tanít ma erre a zsoltár, hogy legyetek csendben, és ígéri nekünk azt, hogy e csendben megtudjuk, hogy Ő a létező és jelenlévő Isten, aki a mi oltalmunk és várunk, akire mindig számíthatunk. Amen.

1. Milyen félelmetes történéseket ír le a zsoltár? A zsoltáros szavai szerint jelen van Isten ezek közt a félelmetes események közt is? Számíthatunk rá a borzalmak közepette is?
2. A zsoltár szavai szerint mit kell tennünk ahhoz, hogy megtudjuk, hogy ki az Isten, s mélyebb istenismerethez juthassunk?
3. A zsoltáros hogyan foglalja össze zsoltárának tanulságát a 12. versben?
 - a) A világ szörnyű hírei hallatán inkább háborogsz, hogy hogyan hagyhatja ezt Isten, vagy inkább hálát adsz, amiért elkerült téged és környezetet a csapás? El tudod-e hinni, hogy Isten akkor is jó, ha a világban szörnyűségek is történnek?
 - b) A békés időszakokban, az élet kiteljesedésében, az áldások között látod-e az Istent? Gondoltál-e rá gyermeked születésekor? Észrevetted-e őt, mikor a családba tartozó gyermeket keresztelték? Vagy feltűnt-e Isten jelenléte egy esküvői istentiszteleten?
 - c) Te milyen kegyességi formák közt tapasztalod meg legjobban, hogy veled van az Isten?
 - d) Milyen szerepe van (nem életedben, hanem kifejezetten) kegyességében a csendnek? Van-e Istennek szentelt csended, amikor nem ígét olvasol, vagy nem beszélsz hozzá, hanem „csak” vele vagy?
 - e) Vettél-e részt gyülekezeti reggeli imán vagy más olyan kegyességi alkalmon, melynek része a csend? Milyen tapasztalatod volt? Mit tud adni Isten a csendben?
 - f) A böjtben újra lesznek reggeli imádságok. Van kedvetek részt venni ezeken? S mi lenne számotokra az ideális időpont a reggeli imádságra, hogy egyrészt fel tudjatok kelni, másrészt munkába még beérjeteek? - **Erre az utolsó kérdésre szeretném a bibliakör-vezetőktől megkapni a választ.**